ΕΤΟΣ ΙΒ'. ΑΘΗΝΑΙ ΤΗ 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1913 ΑΡΙΘ. 33

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ «ΠΑΤΡΙΩΝ» ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ ΕΙΣ 20,000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δεμβέργη διευθύνοντος.

Η ΠΟΛΥΣΗΜΑΝΤΟΣ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐθνικῶν ἑορτῶν προστίθεται μία ἀπὸ τῆς σήμερον. Εἶναι ἡ ἐπέτειος τῆς ἀνακτήσεως τῆς Θεσσαλονίκης. Εὐχαριστοῦμέν Σοι Κύριε, καὶ εὐλογοῦμεν τὸ ὄνομά Σου, ὅ,τι μᾶς ἠξίωσες νὰ ἴδωμεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἐκπληρούμενον τὸν διακαῆ τοῦτον ἐθνικὸν πόθον.

Ἀλλὰ δὲν πανηγυρίζομεν μόνον τῆς Θεσσαλονίκης τὴν ἀνάκτησιν κατὰ τὴν χαρμόσυνον ταύτην ἑορτήν. Πανηγυρίζομεν καὶ ἄλλην ἀνάκτησιν ἀκόμη εὐρυτέρας, ἀκόμη μεγαλυτέρας ἀπωλείας. Πανηγυρίζομεν τὴν ἀνάκτησιν ἐκείνης τῆς πεποιθήσεως, ἐκείνης τῆς ἐθνικῆς δυνάμεως, ἥτις ἂν δὲν εἶχε τέλεον ἀπολεσθῇ, εἶχεν ἀτυχῶς ὀλιγοστεύσει παρὰ πολλοῖς. Ἐκείνης τῆς πεποιθήσεως, ἧς ὁ κλονισμὸς ὡπλιζε τοὺς ξένους ἐπιδρομεῖς καὶ ἐνίσχυε τὰς ἁρπακτικὰς αὐτῶν βλέψεις ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν.

Τὸ ραγδαῖον τῶν κατὰ τὸ συμπληρούμενον ἔτος γεγονότων, ὅσον καὶ ἂν μετέβαλε τὰς σκέψεις καὶ τὰς γνώμας παρὰ πολλοῖς, δὲν ἀπέσβεσεν ἐν τούτοις ἐκ τῆς μνήμης των τὰς ἐπαράτους ἐκείνας ἀπαισιοδοξίας, αἱ ὁποῖαι εἴτε ὑπὸ μορφὴν ἰδεῶν πρακτικότητος, εἴτε ὑπὸ προσχήματα πικρῶν δῆθεν ἀληθειῶν ἐψιθυρίζοντο αἰδημόνως ἢ ἀναισχύντως ἐκηρύσσοντο τότε περὶ τῶν μελλόντων ὁρίων τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου. Ὁ εἷς μεμυημένος εἰς τὰ ἀπόρρητα τῆς Αὐστριακῆς πολιτικῆς τὴν ἔβλεπε καταλαμβάνουσαν, τί λέγω, κατέχουσαν ἤδη τὰς βορειοτέρας ἡμῶν χώρας καὶ ἐγκαθιδρύουσαν τὰ περαιτέρω ὁρμητήριά της εἰς Θεσσαλονίκην. Ὁ ἄλλος αὐτόπτης ἀναγνώστης τῆς διαθήκης τοῦ Μεγάλου Πέτρου μόνην παρηγορίαν εὕρισκεν εἰς τὰς πρὸς τὴν Αὐστρίαν διαμάχας, ἃς ἡ Μοίρα ἐπεφύλασσεν εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ καταλάβωσι τὸ Ἅγιον Ὄρος Ρώσσους. Καὶ ἄλλος πάλιν, ἐγκαταστήσας διὰ τῆς φαντασίας τοὺς Ἀγγλικοὺς ναυστάθμους ἐν τῇ κρητικῇ Σούδᾳ ἔβλεπεν ἐκπλέοντα ἐκεῖθεν τὸν στόλον τῆς θαλασσοκρατείρας, ἵνα καταλάβῃ ὅ,τι ἔμενεν ἀδέσποτον ἐν τῇ ὑπὸ διάλυσιν γεωγραφικῇ ἐκφράσει ἥτις ἐκαλεῖτό ποτε ἑλληνικὴ πατρίς . . .

Μὲ τὰς δηλητηριώδεις ταύτας ἀναθυμιάσεις νοσηρῶν σκέψεων ἢ μᾶλλον ὑποβολῶν ξενικῶν δὲν ἦσαν ὀλίγοι οἱ τρεφόμενοι μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἠνοίχθησαν πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ εἰς τὸ ὑπέρλαμπρον θέαμα τῆς ἀνακτήσεως τῆς Θεσσαλονίκης, τὸ διὰ τῆς ἀνακτήσεως τῆς ἐθνικῆς πεποιθήσεως προπαρασκευάσαν καὶ στερεῶσαν ἐν τῇ ἑλληνικῇ ψυχῇ μίαν ἄλλην ἀνάκτησιν, ἓν ἄλλο κοσμοϊστορικὸν θέαμα, εἰς τὸ ὁποῖον προσβλέπει ἤδη μετ' ἀκραδάντου καὶ ἀτρομήτου πίστεως αὐτὴ αὐτὴ ἡ γενεά μας.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ ἑβδόμη.

(Λουκ. 8, 41—56).

Κείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, ᾧ ὄνομα [1] Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενὴς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη [2] ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν· καὶ γυνή, οὖσα [3] ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν [4] βίον [5] οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὄπισθεν ἥψατο τοῦ [6] κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα [7] ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς· καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τίς ὁ ἁψάμενός μου ; ἀρνουμένων δὲ πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι καὶ λέγεις τίς ὁ ἁψάμενός μου; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν. ἥψατό μού τις· [8] ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ· ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ [9] ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι' ἣν αἰτίαν ἥψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θάρσει θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε [10] πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεταί τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου [11] μὴ σκύλλε τὸν Διδάσκαλον· ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε καὶ σωθήσεται· εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰμὴ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα, ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ [12] ἐκόπτοντο αὐτήν, ὁ δὲ εἶπε· μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει· καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν· αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· ἡ παῖς, ἔγειρου· καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς· ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Σημειώσεις.

1) Ἰάειρος ἑβραϊκὸν ὄνομα—φωτεινός. 2) Ἀπέθνησκεν—ἔπνεε τὰ λοίσθια. 3) Ἐν ῥύσει αἵματος—αἱμορροοῦσα: 4) τὸν βίον—πάντα ὅσα εἶχεν. 5) Οὐκ ἴσχυσε—δὲν ἠδυνήθη. 6) Κρασπέδου—φούντα κρεμαμένη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἱματίου. 7) Ἔστη—ἐθεραπεύθη 8) Ἐγὼ γὰρ ἔγνων—ἠσθάνθην. 9) Οὐκ ἔλαθε—τὸν Σωτῆρα—οὐκ ἐγένετο ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ ἡ τε ἐπαφὴ καὶ ἡ θεραπεία. 10) Πορεύου εἰς εἰρήνην—πήγαινε καὶ ἔσο ἥσυχος καὶ ἀπηλλαγμένος ἀπὸ πάσης φροντίδος περὶ τῆς ἰαθείσης ἤδη νόσου σου. 11) Μὴ σκύλλε—μὴ ἐνόχλει. 12) Ἐκόπτοντο—ἔτυπτον τὸ στῆθος των εἰς ἔνδειξιν λύπης.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Ἐκ τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς Α'. 11—19.

Ὅτι συμβαίνει ὁσάκις τινὲς θέλουσι νὰ καταστρέψωσιν ἐπιβούλως ἔργον τι, ὁπότε οἱ τοιοῦτοι πᾶσαν προσπάθειαν καταβάλλουσιν ὅπως ἀμφισβητήσωσι τὸ κῦρος καὶ τὴν ἀξίαν τῶν προσώπων, ἅτινα ἐπετέλεσαν τὸ ἔργον καὶ ἀνατρέχουσιν εἰς παρωχημένους χρόνους καὶ ἔργα τούτων, τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὸν Ἀπ. Παῦλον. Οἱ ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀποστόλου ἐμμέσως προσεπάθουν νὰ διαστρέψωσι τὸν Χριστιανισμόν, μὴ δυνάμενοι νὰ πλήξωσιν αὐτὴν τὴν ἱερὰν διδασκαλίαν τοῦ Παύλου, ἐπενόησαν, ὡς κατάλληλον μέσον πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν, νὰ ἀμφισβητήσωσι τὸ κῦρος καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ὡς ἀποστόλου ἴσου πρὸς τοὺς λοιποὺς καὶ οὕτω νὰ παραστήσωσι τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ ὡς ἀνθρώπινον.

Ἐὰν ἐπέτύγχανον τούτου εἶναι φυσικὸν ὅτι θὰ ἀπηλλάσσοντο ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν, τὴν ὁποίαν θὰ εἶχον νὰ ἀκολουθῶσι πιστῶς τὰς ἐντολὰς αὐτῆς ὡς ἐκ Θεοῦ δεδομένης διδασκαλίας καὶ θὰ ἐδίδασκον καὶ θὰ παρώτρυνον καὶ θὰ κατώρθουν ἵνα καὶ οἱ ἄλλοι τὸ αὐτὸ πράττωσι. Διὰ τοῦτο ὁ Ἀπ. Παῦλος ὑπεραμύνεται τῆς εἰς τὸ κήρυγμα θείας αὐτοῦ ἀποστολῆς ἀμυνόμενος τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ περικοπῇ τῇ αὔριον ἀναγινωσκομένῃ ἐκθέτει πρὸς τοὺς Γαλάτας, εἰς τοὺς ὁποίους διέδωκε τὸν Χριστιανισμόν, πῶς ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸ Ἀποστολικὸν ἀξίωμα.

Καθιστῶ εἰς ὑμᾶς γνωστόν, λέγει ὁ Παῦλος, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον τὸ ὁποῖον ἐκήρυξα δὲν εἶναι ἀνθρώπινον κατασκεύασμα ὡς οἱ συκοφάνται μου λέγουσι· διότι, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Ἀπόστολοι δὲν περιέλαβον αὐτὸ παρ' ἄλλων, οὐδὲ καὶ ἐγὼ παρέλαβον αὐτὸ παρ' ἀνθρώπων, οὐδὲ ἐδιδάχθην, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἀπεκαλύφθη εἰς ἐμὲ (τὸ πρῶτον ὅτε μετέβαινον εἰς Δαμασκὸν καὶ εἶτα πολλάκις). Ὅτι δὲ ἐγὼ ἦτο ἀδύνατον νὰ μαθητεύσω παρά τινι τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων ὀφείλετε νὰ πεισθῆτε διότι ἐπληροφορήθητε περὶ τῆς προτέρας, ἐφ' ὅσον ἤμην Ἰουδαῖος, διαγωγῆς μου. Καὶ ἐκ τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων καὶ ἐκ τῆς περικοπῆς ταύτης μανθάνομεν ὅτι ὁ Παῦλος ἦτο φοβερὸς διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ κατ' ἀρχάς, περισσότερον δὲ παντὸς συνηλικιώτου του Ἰουδαίου μὲ ἄμετρον ζῆλον προσεπάθει νὰ καταστρέψῃ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἦτο λοιπὸν ἀδύνατον ἄνευ ὑπερφυσικοῦ τινος συμβάντος ἄνευ θείας ἐνεργείας νὰ παραιτηθῇ οὗτος τοῦ ζήλου του τούτου καὶ μάλιστα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ διαπρύσιος αὐτοῦ κῆρυξ νὰ ἀποβῇ. Διὰ τοῦτο ὁ Παῦλος πεπεισμένος ὢν περὶ τῆς θείας ταύτης πρὸς αὐτὸν ἐνεργείας, λέγει ὅτι ὁ Θεὸς ἐξέλεξεν αὐτόν, πρὶν ἢ γεννηθῇ, εἰς τὸ ἀποστολικὸν ἔργον. Ὅτε ὅμως ηὐδόκησεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀπείρῳ αὐτοῦ φιλανθρωπίᾳ καὶ ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτὸν τὸ εὐαγγέλιον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἵνα κηρύξῃ αὐτὸ εἰς τοὺς Ἐθνικούς, τοὺς μὴ πιστεύοντας εἰς τὸν ἕνα ἀληθινὸν Θεόν, δὲν ἔθεσεν ὑπὸ τὴν κρίσιν ἄλλων ἀνθρώπων οὐδὲ ἐζήτησε τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἀποκαλυφθέντος εἰς αὐτὸν Εὐαγγελίου καὶ ἑπομένως παρ' οὐδενὸς ἐδιδάχθη. Ὅτι δὲ ἀληθῆ εἶναι ταῦτα, λέγει ὁ Παῦλος, κατεφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδὲ μετέβην πρὸς συνάντησιν τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων εἰς Ἱερουσάλυμα, ἀλλὰ τοὐναντίον, ἀφ' οὗ μετέβην καὶ ἐκήρυξα, ὡς Ἀπόστολος πλέον, τὸ Εὐαγγέλιον εἰς Ἀραβίαν, ὑπέστρεψα πάλιν εἰς Δαμασκόν. Μόνον δὲ μετὰ τριῶν ὁλοκλήρων ἐτῶν μετέβην εἰς Ἱερουσάλυμα θέλων νὰ γνωρίσω προσωπικῶς τὸν Πέτρον· ἔμεινα δὲ παρ' αὐτῷ φιλοξενούμενος δεκαπέντε ἡμέρας· οὐδένα δὲ ἄλλον τῶν Ἀποστόλων εἶδον εἰμὴ τὸν Ἰάκωβον τὸν ἀδελφόθεον, ὅστις ἦτο πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς πόλεως ταύτης.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΚΟΥΤΣΟΧΡΗΣΤΟΣ

Ἐβούρκωσεν ὁ οὐρανός, ὁ ἄνεμος μουγκρίζει,
Καὶ τὰ λαγκάδια π' ἀντηχοῦν, οἱ πιστικοὶ θαυμάζουν.
Τεῖν' τὸ κακὸ ποῦ γίνεται, καὶ σκούζουν τὰ κοράκια;
Ὁ Κουτσοχρῆστος πολεμάει μὲ τὸν Ταχὲρ ἀμπάζη.
Πέφτουν τουφέκια σὰν βροχή, κουμπούρια σὰν χαλάζι
Θερίζουν Τούρκικα κορμιά, κονιάρικα κουφάρια,
Κι' ὁ Κουτσοχρῆστος σὰν αἴτὸς παντοῦ τοὺς τριγυρίζει,
Καὶ σὰν λιοντάρι φοβερὸ μὲ τὸ σπαθὶ στο χέρι.
Χωρὶς τουφέκι νὰ κρατῇ, σὰν πρόβατα τοὺς σφάζει,
Καὶ σὰν λαγοὺς τοὺς κυνηγάει, στὰ παλληκάρια λέγει:
—Χτυπᾶτε τὰ σκυλοκορμιὰ καὶ μὴ τοὺς ἀψηφᾶτε,
Νὰ μάθουν μὲ ποιὸν πολεμοῦν, μὲ ποιὸν ἔχουν νὰ κάμουν·
Χτυπᾶτε τ' ἄπιστα σκυλιά, νὰ μὴ κρυφτῇ ὁ ἥλιος
Νὰ μὴ νυχτώσ' ὁ οὐρανὸς καὶ βροῦν τὸν γλυτωμό τους.
Κ' οἱ Τοῦρκοι κράζουνε ἀλλάχ καὶ φεύγουν τρομαγμένοι.

ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ Η ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ

Ὅτε τὸ πρῶτον αἱ Χριστιανικαὶ Δυνάμεις τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ἀπεφάσισαν νὰ χαρίσουν τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς Ἀλβανούς, ἂν καὶ οὗτοι οὐδέποτε ἐπ' ἀληθείας τὴν ἐζήτησαν, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἱδρύσουν ἐλεύθερον Ἀλβανικὸν Κράτος, ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἠκούσαμεν εὐχαρίστως τὴν εἴδησιν ταύτην. Ναὶ μὲν εἶχον χρησιμεύσει οἱ Ἀλβανοὶ ἐπὶ αἰῶνας ὡς ὄργανα τῶν τυράννων καὶ πάμπολλα ἐκακούργησαν καθ' ἡμῶν, ἀλλὰ ἐλέγομεν ὅτι τώρα πλέον ἐκδιωχθέντος τοῦ θηριώδους κυριάρχου, θὰ ἠδύναντο καὶ οἱ Ἀλβανοὶ καὶ ἡμεῖς νὰ ζῶμεν ἐν ταῖς χώραις ἡμῶν ἕκαστοι ἐλεύθεροι καὶ ἥσυχοι. Ὅτε δ' ὅμως βραδύτερον ἐγνώσθη ὅτι καλοθεληταί τινες ἤθελον νὰ συμπεριλάβωσιν εἰς τὸ οὕτως δωρεὰν ἱδρυόμενον Ἀλβανικὸν Κράτος καὶ χώρας Ἑλληνικάς, τότε ἡμεῖς διεμαρτυρήθημεν. Ἐπειδὴ δ' ὅμως διημφισβητεῖτο ὁ ἐθνολογικὸς χαρακτὴρ τῶν χωρῶν τούτων, ἡμεῖς τότε ἐπροτείναμεν νὰ γίνῃ δημοψήφισμα, ἤτοι νὰ ἐρωτηθῶσιν αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος χωρῶν περὶ τῆς ἐθνικότητος αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ τὸ δημοψήφισμα τοῦτο δὲν ἤρεσκεν εἰς τοὺς καλοθελητάς μας, καὶ τότε πρῶτον ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποβάλωσι τὸ προσωπεῖον καὶ νὰ ὁμολογήσουν ὅτι ὄχι διότι αἱ χῶραι αὗται εἶναι Ἀλβανικαί, ἀλλὰ διότι ἡ ἀσφάλεια δὴθεν αὐτῶν ἀπαιτεῖ νὰ μὴν ἔχωμεν ἡμεῖς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, οἷον τὰ στενὰ τῆς Κερκύρας, τοὺς Ἁγίους Σαράντα κλπ. Ἐπειδὴ δ' ὅμως τότε, φαίνεται ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη τοῦ κόσμου ἐξηγέρθη κατὰ τῆς βλασφήμου ἀναισχύντου ταύτης ἀξιώσεως, νὰ παραδοθοῦν Ἑλληνικοὶ πληθυσμοί, λαὸς δηλαδὴ Χριστιανικός, πολιτισμένος, ἔχων ἱστορίαν, γλῶσσαν τελείαν, σχολεῖα ἀξιόλογα, τέχνας καὶ ἐπιστήμας εἰς Κράτος Μουσουλμανικόν, βάρβαρον καὶ στερούμενον παντὸς ἴχνους πολιτισμοῦ, διὰ τοῦτο, ἀφοῦ πρῶτον ἀπεφάσισαν αἱ λεγόμεναι αὗται Χριστιανικαὶ Δυνάμεις τὴν σφαγίασιν τῶν λαῶν τούτων τῆς Ἠπείρου, ἐκήρυξαν, ὅπως ῥίψουν στάκτην εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου, ὅτι θὰ στείλουν ἐπιτροπείαν, ἥτις θὰ μελετήσῃ καὶ θὰ διαφωτίσῃ αὐτὰς περὶ τοῦ ἐθνολογικοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀμφισβητουμένων τούτων τόπων καὶ λαῶν. Καὶ λοιπὸν ἡ ἐπιτροπεία αὕτη κατηρτίσθη καὶ ἐστάλη καὶ ἐργάζεται ἐπὶ τόπου· ἀλλὰ ἂν καὶ μισελληνικώτατοι καὶ πανουργώτατοι ἄνθρωποι μετέχουσι τῆς ἐπιτροπείας καὶ μυρία μέσα μεταχειρίζωνται, ἵνα ἀποδείξωσι τὸν Ἀλβανικὸν χαρακτῆρα τῶν Ἑλλήνων τούτων, οὐχ ἧττον δὲν ἐπιτυγχάνουσι τοῦτο. Καὶ αὐτὴ ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν μόνην παρὰ πάντα λόγον ἠθέλησαν νὰ λάβουν ὡς τὸ μόνον κριτήριον τοῦ ἐθνισμοῦ τῶν κατοίκων, δὲν ἐξαρκεῖ. Ἔπειτα εἶναι Ἕλληνες οἱ Τοῦρκοι τῆς Κρήτης, διότι ὁμιλοῦσιν Ἑλληνικά; ἢ Τοῦρκοι αἱ 800,000 Τουρκόφωνοι Ἕλληνες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, διότι ὁμιλοῦσιν Τουρκικά; ἢ οἱ Ἄγγλοι Ἰρλανδοὶ διότι διδάσκονται καὶ ὁμιλοῦσιν Ἀγγλικά; Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ὑπάρχουν ἄνθρωποι λαλοῦντες Ἑλληνικά, ἀλλὰ δὲν τοὺς θέλουν οἱ Ἰταλοὶ Ἕλληνας. Καὶ δικαίως, διότι πανταχοῦ τοῦ κόσμου οὐχὶ μόνον ἡ γλῶσσα ἦν λαός τις λαλεῖ, ἀλλ' αἱ παραδόσεις, ἡ ἱστορία, ἡ ἐθνικὴ του συνείδησις, οἱ πόθοι καὶ τὰ ὄνειρα αὐτοῦ χαρακτηρίζουσιν αὐτὸν τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον. Λοιπὸν διατί—παρακαλῶ, καὶ μὲ ποῖον δίκαιον προκειμένου περὶ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἠπείρου μόνη ἡ γλῶσσα ἔπρεπε νὰ λητῶν Ἑλλήνων τῆς Ἠπείρου μόνη ἡ γλῶσσα ἔπρεπε νὰ λη-φθῇ ὑπ' ὄψιν; Ἀλλ' ἰδού, ὡς εἴπαμεν, ὅτι καὶ τὸ ἄδικον τοῦτο μέτρον δὲν ὠφελεῖ.

Ἔ! λοιπὸν ἰδοὺ πάλιν ἀναγκάζονται νὰ ἀποβάλωσιν ἓκ νέου τὸ προσωπεῖον καὶ νὰ κηρύξωσιν ὅτι ταῦτα καὶ χωρὶς νὰ ἐξετασθῶσιν εἶναι Ἀλβανικά, ἡμεῖς δὲ ὀφείλομεν νὰ ἀποχωρήσωμεν ἀπ' αὐτῶν καὶ νὰ ἐγκαταλείψωμεν τοὺς Χριστιανοὺς καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν τούτους εἰς τὴν διάκρισιν ἢ μᾶλλον εἰς τὴν ἀδιακρισίαν τῶν ἀγρίων Τουρκαλβανῶν.

Ἀλλά, φρονῶ, ἡ ἁπλουστάτη φιλανθρωπία δὲν ἐπιτρέπει εἰς ἡμᾶς νὰ πράξωμεν τοῦτο. Ἠξεύρομεν κάλλιστα τί θὰ ἐσήμαινεν, τίνα ἐπακόλουθα θὰ εἶχεν ἡ ἀποχώρησις ἡμῶν αὕτη. Ἀπεχωρήσαμεν δυνάμει συνθήκης ἐπισήμου ἀπὸ τὸ Δεδεαγὰτς, ἀπὸ τὴν Γκιουμουλτζίναν, τὸ Πόρτο Λαγὸ καὶ τὴν Ξάνθην· καὶ ἰδοὺ αἱ χῶραι αὗται ἔκτοτε ἀλληλοδιαδόχως ἐρημοῦνται καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῶν Ἕλληνες, Τοῦρκοι, Βούλγαροι καὶ Ἰσραηλῖται διαδοχικῶς σφάζονται καὶ ἀτιμάζονται ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ τῶν Βουλγάρων. Καὶ σημειωτέον ὅτι καὶ οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Βούλγαροι ἀποτελοῦσι Κράτη ὁπωσδήποτε ὠργανωμένα, ἔχουσι τακτικὸν στρατόν, χωροφυλακήν, δικαστήρια, νόμους κλπ., καὶ διατηροῦσι τάξιν καὶ ἡσυχίαν τινά· οἱ δὲ Ἀλβανοὶ οὐχὶ μόνον οὐδὲν τούτων ἔχουσιν ἀλλὰ καὶ διαρκῶς πρὸς ἀλλήλους στασιάζουσι, λῃστεύουσι, καταδιώκουσι καὶ δολοφονοῦσιν, ὁρμῶσι κατὰ τῶν γειτόνων των καὶ ἐπιτρέχουσι καὶ ἐρημοῦσι τὰς χώρας αὐτῶν (ὅρα τὰ ἐπ' ἐσχάτων γενόμενα κατὰ τῶν Σέρβων καὶ Μαυροβουνίων). Καὶ λοιπὸν ἡμεῖς θὰ παραδώσωμεν τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν Ἠπειρώτας εἰς τὰ θηρία ταῦτα; Καὶ δὲν θὰ ἐξεγερθῇ ἀπὸ τῆς Πρεμετῆς ἡ σκιὰ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρσάκη, ἀπὸ τῆς Μοσχοπόλεως τὸ φάσμα τοῦ βαρώνου Σίνα καὶ τῶν ἄλλων μυρίων ἐθνικῶν εὐεργετῶν ἀπὸ πάσης Ἠπειρωτικῆς γωνίας, ἵνα ὡς αἱ παλαιαὶ Ἐρινύες καταδιώκωσιν ἡμᾶς αἰωνίως ὡς προδότας καὶ μητραλοίας; Ὅπως καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῶν *Πατρίων* ἐλέγομεν, ἐκ μακρᾶς, πολυχρονίου καὶ πικρᾶς πείρας γινώσκομεν καλῶς τὸν χαρακτῆρα τῶν γειτόνων μας τούτων. Καὶ τὰ νῦν δὲ καθ' ἑκάστην ἐν αὐτοῖς γινόμενα διδάσκουσι πάντας ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, ὄχι μόνον δωρεάν, ἤτοι δι' ἀγώνων οὐχὶ ἰδικῶν των ἀλλ' ἰδικῶν μας, ἔτυχον τῆς ἐλευθερίας των ἀλλὰ καὶ ὅτι εἶναι παντελῶς ἀνεπίδεκτοι πολιτισμοῦ καὶ ἡμερώσεως. Παρατηρήσατε ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἐξεπλώθη ἀνὰ τὰς πέντε ἠπείρους καὶ ἐξημέρωσε καὶ καθ' ἑκάστην ἐξημερώνει καὶ ἐκπολιτίζει τὴν οἰκουμένην ὅλην. Μόνους δὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἂν καὶ ἀπὸ χιλιάδων ἐτῶν γειτονεύουσιν ἡμῖν, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξημερώσῃ. Ὄχι μόνον ἄλλα ἴχνη τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλ' οὐδὲ ἓν ὡρισμένον ἀλφάβητον τῆς γλώσσης αὐτῶν δὲν ἠδυνήθησαν ἀκόμη νὰ παραδεχθῶσιν! Καὶ λοιπὸν εἰς τοιούτους ἀγρίους καὶ ἀπολίτιστους ἀνθρώπους θὰ παραχωρήσωμεν ἡμεῖς χάριν τῶν Ἰταλῶν καὶ Αὐστριακῶν τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν Ἠπειρώτας; Τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν. Ὄχι, χιλιάκις καὶ μυριάκις Ὄχι!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Γ'

Ἀρτεμίσιον

Εἰς τἀνοικτὰ φερόμεθα ἔξω τοῦ κόλπου τοῦ Μαλιακοῦ. Πλέομεν παρὰ τὴν Ἀργυρόνησον, καὶ μετ' ὀλίγον τὴν Θάλασσαν διαπλέομεν τὴν μεταξὺ Πηλίου καὶ Εὐβοίας· ἀριστερὰ ἔχομεν τὴν Σηπιάδα ἄκραν εἰς τὰ θεμέλιά της ἔχουσαν εἰσέτι καταποντιζομένας ὑπὸ τῆς τρικυμίας περσικὰς τριήρεις, μυριάδας δὲ πτωμάτων βαρβάρων νὰ πλήττωσι τοὺς βράχους τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς· ἀντικρὺ δὲ πρὸς νότον ἀριστερὰ ὑπὸ τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος καθορῶμεν τὰς τριακοσίας ναῦς τῶν Ἑλλήνων εὐθύμως σαλευομένας ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ πόντου, καὶ τοὺς ναύτας αὐτῶν ὑπὸ τὸν Θεμιστοκλέα, τὸν Εὐρυβιάδην, τὸν ἀριστέα τῶν ναυμαχιῶν Κλεινίαν τὸν Ἀλκιβιάδου καὶ τοὺς λοιποὺς θαυμασίους τοῦ ναυτικοῦ ἡγεμόνας ἐκ τῶν ἀνθέων τῆς ἀκτῆς τοῦ Ἀρτεμισίου στεφάνους νικητηρίους νὰ πλέκωσι διὰ τὰς πρῴρας τῶν Ἑλληνικῶν πλοίων τῶν συγχρόνων τούτων παρὰ τὴν Τένεδον ναυμαχιῶν.

Ῥήγας

Κάμπτομεν τὴν Σηπιάδα ἄκραν τὴν πλευρὰν τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας τὴν πρὸς ἀνατολὰς παραπλέοντες. Ἐκεῖ ἔξω τῆς κώμης Κισσοῦ ἐπί τινος τῶν λόφων τῶν παρὰ τὴν θάλασσαν, ὅπου πολλάκις τοὺς παῖδας τῆς κώμης ὡς διδάσκαλος ὡδήγησε καὶ ὑπὸ τὰ θαλερὰ δένδρα ἐνώπιον τοῦ ἐλευθέρου οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἐλευθέρου πόντου ἐδίδαξεν αὐτοὺς ὅτι

καλλίτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωὴ
παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακὴ

Ῥήγας ὁ Φερραῖος μὲ τὸν στέφανον τοῦ ἀνδρείου θανάτου περὶ τὴν ὑψηλὰ αἱρομένην κεφαλήν, λύραν ἔχων ἐν τὰς χεῖρας φαιδρὸς, διότι ἦλθε καὶ πάλιν εὐλογημένη ὥρα καθ' ἣν τὸ γένος του θερίζει τοὺς γλυκεῖς καρποὺς, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἔσπειρε καὶ ἐπότισε μὲ τὸ γενναῖον του αἷμα, εἰς τὸν περαιτέρω, τὸν μέγαν ἀγῶνα, καλῶν ψάλλει·

δεῦτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
ὁ καιρὸς τῆς δύξης ἦλθεν
ἡ πατρὶς μᾶς προσκαλεῖ.

Ἀργοναῦται

Ὦ γῆ τῶν πατέρων μας μακαρία. Δὲν ὑπάρχει οὔτε πεδιὰς καὶ στενή, οὔτε κορυφῆς μικρὸν ἀγκάλισμα, οὔτε ἀκτὴ ἐλαχίστη, οὔτε σπιθαμαί τινες πελάγους, ὅπου δὲν ἔχεις ἱδρυθῇ κατὰ τὸν μακρότατον, πέντε χιλιάδων ἐτῶν, βίον του ναοὺς εἰς τὸν ἐλεύθερον βίον, εἰς τὴν πολεμικὴν ἀρετήν, εἰς τὸ ὑπεράνθρωπον ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς καλαῖς τέχναις, εἰς τὸ σωτήριον ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος. Ὀλίγον ἀνωτέρω τοῦ Κισσοῦ ἡ ὑψηλοτάτη αἴρεται κορυφὴ τοῦ Πηλίου· Ἐπ' αὐτῆς ποτε αἱ Πηλιάδες νύμφαι ἔκθαμβοι ἐθεῶντο πρὸς ἀνατολὰς πλέουσαν τὴν Ἀργὼ καὶ ἐντὸς αὐτῆς τοὺς πεντήκοντα θαλασσοπόρους ἥρωας, ἐν ᾧ οἱ θεοὶ πάντες ἀπὸ τοὐρανοῦ πακετήρουν εὐμενεῖς παρασταται τὴν ὁρμὴν τῶν ἡμιθέων φερομένων πέραν ἐκεῖ πρὸς τὸ βάθος τῆς Ἀνατολῆς, εἰς τοῦ Εὐξείνου Πόντου τὰς χρυσοφόρους ἀκτάς, μὲ τὴν λόγχην καὶ μὲ τὸ πνεῦμα διαρρηγνύοντας τὰς Συμπληγάδας Πέτρας—προφράγματα τῆς βαρβαρότητος πρὸς τὸν πολιτισμὸν—καὶ πρώτους ἀνοίγοντας εἰς τὴν Εὐρώπην τὴν νότιον τὴν ὁδὸν ταύτην τῆς ἡμέρου ἐπικοινωνίας πρὸς τὴν ἐκεῖ Ἀσίαν.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ταύτης ἦλθε οἱ Ἀργοναῦται ἐκεῖναι κάθηνται· ἐκεῖ ὁ Ἰάσων, ὁ μεγαλότολμος τῆς στρατείας ἐκείνης ἡγεμών, παρ' αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Θησεύς, οἱ διόσκουροι Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, οἱ Αἰακίδαι Τελαμὼν ὁ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ὕστερόν ποτε πορθήσας τὴν τρωϊκὴν Ἴλιον

καὶ ὁ Πηλεὺς τοῦ Ἀχιλλέως ὁ πατήρ, οὗτινος εἰς τοὺς γάμους εἶχον παραστῆ οἱ θεοί, δέρμα ἄρκτου τοῦ Μαινάλου ὄρους φέρων καὶ εἰς τὴν δεξιὰν πάλλων μέγαν πέλεκυν ὁ Ἀγκαῖος γιγαντόκορμος ὡς ὁ Ἡρακλῆς, τοῦ Ἡλίου ὁ υἱὸς Αὐγέας, ὁ Καλυδώνιος Μελέαγρος νεαρὸς παῖς μὲ ἀνθίνην εὐώδη ὄψιν, οὐδενὸς δὲ τῶν ἡμιθέων ἐκείνων πλὴν τοῦ Ἡρακλέους δεύτερος καὶ οἱ ἄλλοι θρασύσπλαγχνοι οἱ ἐπιβαίνοντες τῆς Ἀργοῦς. Ἀστραπὰς φλογοβόλους ὑπὸ τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου ἀναπέμπουσι τὰ χάλκινα ὅπλα των καὶ θείας αἴγλης μαρμαρυγὰς αἱ ὄψεις αὐτῶν, μαρμαρυγὰς χαρᾶς καὶ θάμβους. Καὶ τὸ θάμβος τοῦτο ἐκδηλῶν τῆς Πιερίας Βιστωνίδος ὁ ἄναξ, ὁ Ὀρφεὺς ᾄδει ὑμνῶν τὰς ταχείας νίκας καὶ τὴν διάβασιν νέων Συμπληγάδων Πετρῶν, τοῦ Μπιζανίου, τοῦ Δεμίρ Χισὰρ καὶ τῆς Τσουμαγιᾶς.

Ὄλυμπος

Ἐπῆλθεν ἡ νύξ, ἀργυροφεγγὴς δὲ φωτίζει αὐτὴν αἰθριωτάτην ἡ σελήνη. Παρὰ τὴν Θεσσαλικὴν πλέομεν ἀκτήν, δράκων δὲ μὲ ἀδαμαντίνας φολίδας ἑλισσόμενος χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν ὁ Πηνειός. Δεξιὰ αὐτοῦ οἱ τελευταῖοι κατέρχονται κλάδοι τοῦ Ὀλύμπου καὶ μετ' ὀλίγον αὐτὸς φαίνεται «μὲ τῆς σαρανταδυὸ κορφαῖς» αἰρόμενος μεγαλειότατος πρὸς τὸν οὐρανόν. Λαμποκοπᾷ ὑπὸ τὸ θαμβὸν ἀμφίβολον φῶς τῆς σελήνης, ὡς ὅτε ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων ἡλιακῶν θεῶν, τῆς Ἥρας, τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀφροδίτης, ἐκάθητο ὁ αἰθρηγενέτης Ζεύς. Ἤδη, ὅπως καὶ πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν,

κάθε κορφὴ καὶ φλάμπουρο
καὶ στὴν ψηλή του κορυφὴ ἀετὸς εἶν' καθισμένος.

Καὶ ὁ ἀετὸς δὲν εἶναι ὁ παρὰ τὸν θρόνον ἄλλοτε ἱστάμενος τοῦ Διός.

Πρωτεσίλαος—Νικοτσάρας—Διονύσιος

Δὲν κάθηνται πλέον ἐπ' αὐτοῦ οἱ θεοί, οἱ Ὀλύμπιοι ἐξ αὐτοῦ κληθέντες. Εἶναι ὁ δικέφαλος ἀετὸς τῆς αὐτοκρατορίας μας, ὁ ἀετὸς τῶν Λασκάρεων καὶ τῶν Παλαιολόγων, θεοὶ δὲ τοῦ γένους Ὀλύμπιοι ἐπὶ θρόνων χρυσῶν ἀδαμαντοδέτων κάθηνται ὅσοι τῶν Ἑλλήνων μὲ τὰ γάργαρα νερὰ τῶν πηγῶν του, μὲ τὰ μύρα τῶν ἱερῶν αὐτοῦ ἀλσῶν, μὲ τᾴσματα τῶν Ὀλυμπιάδων Μουσῶν ἀνετράφησαν.

Ἰδοὺ ὁ Πρωτεσίλαος τῶν Περραιβῶν ὁ βασιλεύς. Ὅτε οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὸν Ἀγαμέμνονα κατέπλευσαν εἰς τὴν Τρῳάδα, δὲν ἐτόλμων ν' ἀποβιβασθῶσιν εἰς αὐτήν. Τίς ἡ αἰτία τοῦ δισταγμοῦ ; Χρησμὸς κρυερὸς ὅτι ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν, ὅστις θὰ πατήσῃ τὴν γῆν ταύτην, θὰ φονευθῇ. Νὰ ὁρμήσῃ τις πρὸς τόσῳ βέβαιον θάνατον, χωρὶς νὰ πράξῃ τι διὰ τῆς χειρὸς πολεμικόν, εἶναι ψυχρὸν καὶ ἀπειροκαλίας φαίνεται ἔργον. Διὰ τοῦτο οὐδ' αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεὺς τολμᾷ τοῦτο, νὰ πηδήσῃ εἰς αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ Ἅδου. Ἐπήδησεν ὁ Πρωτεσίλαος τῆς Ἐλασσῶνος ὁ βασιλεύς, ὁ δὲ θανάτός του σέλας ἔγεινε φωτίζον τὴν ὁδὸν τῆς νίκης. Οἱ Ἕλληνες ἀπέβησαν καὶ οἱ Τρῶες ἔντρομοι ἐκλείσθησαν εἰς τὰ τείχη. Ὁ Πρωτεσίλαος ἐτάφη ἐν τῷ ἀντικρὺ τῆς Τροίας Ἐλαιοῦντι, ὅπου ὡς ἡμίθεος ἐτιμᾶτο, περὶ τὸ ἱερὸν δὲ αὐτοῦ ὡς περὶ βωμὸν ἐθνικοῦ ἥρωος θυσίαν καὶ πομπήν. πρὶν περάσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐτέλεσεν ὁ Ἀλέξανδρος.

Παρ' αὐτὸν ὁ Ζῆδρος πρῶτος ἔξαρχος τοῦ Ὀλύμπου, ὅστις «σαράντα χρόνια ἔκαμε ἁρματωλὸς καὶ κλέφτης» καὶ δὲν ἀφῆκε «τὰ σκυλιὰ (τοὺς Ἀλβανοὺς) νὰ πᾶν στὴν Ἐλασσῶνα νὰ τοῦ πατήσουν τὰ χωριά».

Ἑτέρωθεν τοῦ ἀετοῦ ὁ Νικοτσάρας ὁ περικαλλὴς ποὺ ἦταν μπαϊράκι στὰ βουνὰ καὶ φλάμπουρο στοὺς κάμπους, ἦταν καὶ μέσ' στὴ θάλασσα θεμελιωμένος πύργος», ὁ καταδρομεὺς ὁ ἀδάμαστος, ὁ τὴν περιλάλητον τελέσας διὰ τῆς Μακεδονίας ἐκστρατείαν, ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχων ἀνθοῦντα τῆς νεότητος τὰ ῥόδα, κάθηται ἔχων ἀριστερὰ κεραυνὸν ἀστραπηβόλον τὴν πολύφημον σπάθην του τὴν δαμασκηνὴν καὶ εἰς τὴν χεῖρα τὴν Ἰλιάδα, ἥτις μετὰ τῶν παραγγελμάτων τοῦ πατρὸς δίδαγμα καὶ δι' αὐτὸν ὑπῆρξε πολεμικῆς ἀρετῆς.

Σκοῦφον δὲ καλογήρου φορῶν καὶ τἀργυρᾶ ἅρματα ἐπάνω εἰς τὰ μαῦρα κοντὰ ῥάσα ἀνὴρ κάθηται ἐν τῷ θρόνῳ μὲ βαθὺν πώγωνα καὶ ὄψιν περινοίας ἅμα καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Ὀλύμπου μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ὁ ἡγούμενος ἦτο ὁ Διονύσιος ὡσαύτως καλούμενος· κατά τινα ἑορτὴν τοῦ Πάσχα πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν ἔνθεος ὡμίλησε πρὸς τοὺς συμμοναστὰς περὶ ἀγώνων ὑπὲρ ἀναστάσεως τοῦ γένους καὶ θυσιῶν εἰς αἷμα πάντων τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἀφ' οὗ εἶδεν ἐκλάμποντας ἐξ ὁρμῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀδελφῶν. ἀνεπήδησε καὶ κραυγάσας «ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ» ἔσυρε τὸν χορόν, εἰς ὃν ἐπιάσθησαν πεντήκοντα μοναχοί, καὶ πάνοπλοι ἐξῆλθον τῆς Μονῆς. Τούτους δὲ ἄγων χαρᾶς ἐπλήρωσε τὰς ψυχὰς τῶν Χριστιανῶν καὶ τρόμου τοὺς Τούρκους, ἔπεσε δὲ μετά τινα ἔτη ἐν μάχῃ κατὰ τὰ Δέματα ὑπὲρ τὴν Καρυάν.

Βλαχάβας—Ἑταῖροι τοῦ Ἀλεξάνδρου

Εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο τῶν ἡμιθέων τῆς πατρίδος ἰδοὺ ὁ Παπαθύμιος Βλαχάβας· ἀνῆλθεν ἐκ τῆς περαιτέρω ὀλίγον παρὰ τὸ Λιτόχωρον, ἀκτῆς ὅπου συνελήφθη, ὡς ὅρμον ἀδαμάντων ἔχων περὶ τὸ μέτωπον τὸ σχοινίον, δι' οὗ συρθεὶς ἐν Ἰωαννίνοις ἐσπαράχθη τὰς σάρκας· ἐκ τῆς ἐκεῖ δέ που κειμένης πάλαι ποτὲ πόλεως Δίου οἱ εἴκοσι πέντε ἑταῖροι τοῦ Ἀλεξάνδρου οἱ πεσόντες ἐν Γρανικῷ, ὧν τἀγάλματα, ἔργα τοῦ μεγάλου Λυσίππου, ἔστησεν ἐκεῖνος φάρους εὐδοξίας καὶ τιμῆς ἐθνικῆς.

Περὶ πάντας τούτους εἰς πυκνὰς φάλαγγας ὑψηλόκορμοι ὡς δρύες τοῦ Ὀλύμπου ἵστανται οἱ στρατιῶται αὐτῶν, οἱ ἄτρεπτοι εἰς τὰς μάχας Περραιβοὶ τοῦ Πρωτεσιλάου, τοῦ Ζήδρου καὶ τοῦ Διονυσίου τὰ κλεφτόπουλα, καὶ οἱ καταδρομεῖς τοῦ Παπαθύμιου καὶ τοῦ Νικοτσάρα. Πρὸ αὐτῶν δὲ ὕμνον ἐπινίκιον ᾄδουσαι αἱ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι χαρωποὶ ἐν μέσῳ ἔχουσαι τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἁρμονίαν.

Θεσσαλονίκη

Ἀλλ' ἰδοὺ ῥοδοστεφὴς ἡ Αὐγή, μετ' ὀλίγον δ' ὁ ἥλιος περιλαμπὴς ἀνατέλλει ἀπὸ τοῦ Χορτιάτου, καὶ ἡμεῖς ἀποβαίνομεν ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Θεσσαλονίκης. Γονυκλινεῖς ἀσπαζόμεθα τὸ χῶμα τῆς Ἑλληνίδος πόλεως, τοῦ ἱδρύματος τοῦ μεγάλου Φιλίππου, ἀσπασμὸν δὲ ἀγάπης καὶ τιμῆς ἀφ' οὗ ἐδώσαμεν εἰς τοὺς ἀνακτήσαντας τὴν πάτριον γῆν στρατιώτας ἡμῶν, τοὺς ἡμέρους καὶ ἀνεπιδείκτους ἥρωας, πεζῇ καὶ σπεύδοντες διὰ τῆς παραλίας πρῶτον καὶ εἶτα διὰ πλατείας ἀριστερὰ ὁδοῦ φθάνομεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας, τὸν παλαιότατον τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἱδρυθέντα τῷ 492 ἔτει μετὰ τὴν γένεσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ὑπὸ τὸν εὐρύν θόλον, ὅπου εἰκονίζονται ἐν μουσειώματι ἡ Θεοτόκος μὲ εὐγενῆ ἀνδρομὴν καὶ οἱ Ἀπόστολοι μετὰ θαυμασμοῦ ἀναβλέποντες πρὸς τὸν ἀναληφθέντα ἀπ' αὐτῶν Χριστόν, γονυπετεῖς καὶ δακρύοντες ἐκ χαρᾶς εὐχαριστήσαμεν τὴν θείαν σοφίαν ὅτι ἠξίωσεν ἡμᾶς νὰ ἴδωμεν καὶ ἐναγκαλισθῶμεν τὴν Μακεδονίδα γῆν Ἑλληνικήν. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

Ἠπειρῶται! Βασισθῆτε μόνον ἐφ' ὑμῶν αὐτῶν καὶ ἐπὶ τοῦ δικαίου τῆς ὑποθέσεώς σας, ἐνθυμούμενοι πάντοτε ὅτι «ὁ Θεὸς βοηθεῖ τοὺς βοηθοῦντας ἑαυτούς» καὶ ὅτι μία οὐγγία ἀπειλῶν ἰσοδυναμεῖ πρὸς μίαν λίτραν ἱκεσιῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας.

Ἀλφρέδος Τράπμαν